

[Indenrigsministeren]

sikker grund under fødderne – på samme måde som man jo også kender det fra det almindelige domstolssystem – at nu ved vi godt, hvordan man skal behandle sager af den her karakter, og så kan de gå i 3-mands-nævn i stedet for.

Set i det lys og i den hensigt, som jeg forstår vi er fuldstændig enige om, synes jeg for så vidt ikke, at den rækkefølge, det nævnes i i lovforslaget, behøver at skabe meget dybe skel os imellem.

Så havde fru Ebba Strange en enkelt substansmæssig indvending derudover, og det var de tilfælde, hvor det ikke er muligt at få folk udsendt af landet inden for den frist, der nu er fastsat af politiet. Jeg forstod på indlægget, at det repræsenterede et helt selvstændigt problem i forhold til retssikkerheden. Det er jeg ikke enig i, men jeg vil meget gerne yderligere diskutere det med Retsudvalget, fordi jeg tror, at der kan ligge lidt misforståelser omkring dette her.

For for det første vil selve den ny procedure og afkortningen af alle de sagsbehandlingselementer, der er undervejs, betyde, at når vi så når frem til vejs ende, hvor der er fastsat en udrejsefrist, så ved politiet, at det er præcis på den dato, arbejdet skal være klar fra dets side, idet det er politiet, der står for udsendelsen. Det vil sige, at ved det nye system tvinger vi også politiet til at stramme sin procedure op. Det skal i forvejen sørge for at have de dokumenter liggende, der nu skal til i den konkrete sag. Det skal sørge for, at der via de ambassader, man skal have kontakt til, er skaffet legitimationspapirer, pas, og hvad der ellers er tale om.

Dette vil også betyde, at en udrejsefrist betyder en udrejsefrist, og at politiet ved, at den dato, der er fastsat, holder, fordi man ikke efterfølgende kan henvende sig, lige før klokken falder i slag for, at man skal stige op i flyvemaskinen eller stå på toget for at blive udsendt, og at politiet ved, at det skal have gjort det forberedende arbejde.

Så kan der være den helt specielle situation, at der, fra sagen er afgjort, og til det viser sig, at man har fået dokumenterne, i mellemtiden kan være sket en uheldig politisk udvikling i det pågældende land. Jeg går ud fra, at det først og fremmest må være det, der bliver spurgt om: Hvad så? Kan det så betyde, at man bringer

den pågældende i en meget vanskelig situation?

Det har vi tænkt os at klare på den måde, at hvis der går for lang tid i den forbindelse, skal politiet, inden udrejsen rent faktisk effektueres, tilbage til Direktoratet for Udlændinge og høre, om der er sket noget i forhold til det pågældende land, der gør, at man ikke kan skride til handling.

På den måde vil man kunne opfange det problem, som fru Ebba Strange peger på, og derfor tror jeg ikke, vi behøver at nære nogen form for bekymringer i forhold til retssikkerheden på dette felt. Også Amnesty International har rejst indvendinger i den forbindelse, og den forklaring, jeg giver her, har jeg også givet til Amnesty, og jeg tror, at vi også i forhold til de kritiske øjne, der ser på os udefra, kan skabe forståelse for, at vi med en procedure af denne karakter kan opfange dette helt specifikke problem og samle det op.

Fru Birthe Rønn Hornbech, som jeg også godt vil takke for støtten til forslaget – sådan hørte jeg i hvert fald indlægget – havde en række andre ideer om, hvad man også kunne beskæftige sig med, når man skulle lave en opstramning. Og jeg beklager over for fru Elisabeth Arnold, hvis dette ord falder forkert i øregangen. Jeg synes ikke, »opstramning« er et forkert ord. »Stramning« ville måske være det, fordi det ville være noget med en afkortning også af retssikkerheden. Det er der ikke tale om; der er tale om en opstramning af proceduren. Men det er måske lidt af et temperamentsspørgsmål, hvad man vælger at kalde tingene.

Et af de forslag, fru Birthe Rønn Hornbech kom med, var, at man helst i løbet af 48 timer skulle være i stand til at afgøre en asylsag, når det drejer sig om »åbenbart grundløse sager«.

Jeg er ikke i tvivl om, at der i den gruppe, der nu kommer ind under kategorien »åbenbart grundløse sager«, vil være sager, der kan afgøres på ganske få dage: to, tre eller fire dage. Men jeg vil ikke afgive løfter om, at der i gennemsnit kan være en sagsbehandlingstid på 48 timer.

Der vil naturligvis være lande – det har vi også redegjort for i lovforslaget – hvor der ikke er indikationer for, at der finder en konkret og individuel forfølgelse af mennesker sted, og i forbindelse med disse lande vil det naturligvis kunne gå meget hurtigere.